

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 354: Ý Của Như Lai, Thực Muốn Mọi Người Vừa Có Thể Thọ Trì, Lại Vừa Có Thể Vì Người Diễn Thuyết

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 029)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Ý của Như Lai, thực muốn mọi người vừa có thể thọ trì, lại vừa có thể vì người diễn thuyết.】

Câu nói này mọi người cần phải ghi nhớ, “độc tụng thọ trì, vì người diễn thuyết”, những câu chữ như thế này của Thế Tôn, không chỉ đơn thuần nằm trong “Kinh Kim Cang”, mà có thể nói trên tất cả các kinh Đại Thừa chúng ta đều từng nhìn thấy, chứ không riêng gì một bộ kinh. Từ trong câu nói này, chúng ta có thể thể hội được tâm ý của Phật; tâm của Phật rất ráo rần thật là muốn dạy chúng ta, không những phải y giáo phụng hành, mà nhất định còn phải vì người diễn thuyết. Bốn chữ “vì người diễn thuyết” này cần phải nhìn cho thấu đáo, “diễn” là biểu diễn cho người khác xem; dùng lời hiện tại mà nói, chúng ta ở ngay trong xã hội này, phải làm một tấm gương tốt cho chúng sanh xem, đó là “diễn”. “Diễn” và “thuyết” là hai việc khác nhau: “diễn” là thân giáo, “thuyết” là ngôn giáo, “diễn” là chính mình thực sự làm được. Ở phần trước chúng ta đều đã giảng rất rõ ràng, dùng hai câu kinh văn mà mọi người đều biết này, “Ung vô sở trụ, nhi sanh kỳ tâm” (Nên không có chỗ trụ, mà sanh tâm đó), điều này mọi người đều biết cả, người không học Phật cũng biết trên “Kinh Kim Cang” có hai câu này; đó là bởi vì Lục Tổ Huệ Năng Đại sư thuở trước đã khai ngộ ở ngay hai câu này, cho nên hai câu kinh văn này liền trở nên nổi tiếng. Chúng ta làm thế nào để thực hành được đây? Thân tâm thanh tịnh rỗng rang chính là “ung vô sở trụ”, trong tâm không có sầu lo, không có vướng bận, sạch sẽ, mây trần không nhiễm, đây chính là “ung vô sở trụ”, cần phải làm được. Trong tâm thật sự đạt đến mức vô sở trụ, như tôi vừa mới giảng, thì quý vị liền trẻ trung, liền trường thọ, liền không già yếu, đều biểu hiện ra hết, đáng vẻ này có thể cho mọi người xem. Thể lực sung mãn, nguyên nhân vì sao? Con người

già, bệnh, chết, đều là do tâm quá dơ bẩn; tâm có bệnh, thì cái thân đó làm sao mà khỏe được? Phật dạy chúng ta, tham sân si gọi là tam độc. Trong tâm có tham sân si, cái tâm đó rất độc; tâm đã có độc rồi, thì thân làm sao mà khỏe được? Cho nên hoàn cảnh bên ngoài chỉ cần ô nhiễm, kích thích một chút, liền mắc bệnh ngay. Nếu như tâm thanh tịnh, thì sẽ không mắc bệnh đâu, sẽ không sinh bệnh. Bệnh là từ ô nhiễm mà ra, tâm địa ô nhiễm, cho nên tâm thanh tịnh là quan trọng. “Lại có thể thực hành bố thí”, “thực hành bố thí”, nếu dùng lời hiện tại mà nói, vì xã hội, vì quốc gia, vì tất cả chúng sanh mà phục vụ; sự phục vụ này là làm tròn nghĩa vụ, không cầu thù lao, không mong đền đáp, tận tâm tận lực vì xã hội, vì quốc gia, vì quần chúng mà phục vụ, đây chính là “mà thực hành bố thí”. Chúng ta chỉ có cống hiến, không cầu báo đáp. Người bình thường cảm thấy, người này chẳng phải là kẻ ngốc sao? Người ấy đâu có ngốc, người ấy mới thật là thông minh. Không cầu báo đáp, phước đức chẳng thể nghĩ bàn, “Kinh Kim Cang” giảng rất rõ ràng, phước đức chẳng thể nghĩ bàn. Điều họ tu chính là đại phước đức vô lượng vô biên; tâm thanh tịnh là tu huệ, thực hành bố thí là tu phước, phước huệ song tu, công đức này là vô lượng vô biên, họ ngốc ở chỗ nào cơ chứ! Họ có đại phước báo, đại phước báo này khiến tất cả chúng sanh đều ngưỡng mộ, đây gọi là “diễn”, nếu như quý vị thực sự làm được, đây chính là “diễn”. Quý vị làm được rồi, mọi người nhìn thấy bèn sanh tâm ngưỡng mộ, họ liền muốn hướng đến quý vị mà thỉnh giáo, cuộc sống của quý vị sao lại trôi qua hạnh phúc đến thế, sao lại trôi qua an vui đến thế? Họ đến thỉnh giáo, quý vị liền vì họ mà thuyết pháp, đây chính là “diễn thuyết”.

Chúng ta cần phải nghiêm túc tu học; hiện nay ở trong thời đại này, bất luận là trong hay ngoài nước, cuộc sống của mọi người đều trôi qua rất gian khổ. Cho dù là hào môn quý tộc, nhìn bề ngoài, họ có địa vị cao cả trong xã hội, làm đến tổng thống, có khối tài sản ứn vụn rồi, nhưng cuộc sống của họ rất khổ, rất đáng thương! Quý vị đều không biết đó thôi, làm gì có được sự tự tại giống như chúng ta! Ra khỏi cửa còn phải mời vệ sĩ, sợ có kẻ ám sát, nom nớp lo sợ, như thế khổ biết bao. Ăn uống sợ có người hạ độc, cuộc sống đó quả thật là căng thẳng, buổi tối đi ngủ cũng ngủ không ngon giấc, ngày đêm nom nớp lo sợ. Cho nên người nghèo có cái khổ của người nghèo, người giàu có cái khổ của người giàu; nói tóm lại, thấy đều khổ, đây là sự thật. Người học Phật chúng ta thì tự tại, vô cùng an vui, những vị kia nhìn thấy quả thực là ngưỡng mộ. Tôi đi rất nhiều nơi tại nước Mỹ, cứ trú lại nơi nào đó vài ngày, những người hàng xóm ngoại quốc liền nghe ngóng hỏi thăm, những người này tại sao lại an vui

đến thế? Suốt từ sáng đến tối đều cười nói rạng rỡ, chưa từng nhìn thấy chúng tôi mặt mày ủ rũ, tuyệt đối là không nhìn thấy; nhìn thấy chúng tôi đều rất an vui, liền đi hỏi thăm xem, những người này làm nghề gì vậy? Tôi liền nói với họ: Những người chúng tôi đây là người học Phật, học Phật thì an vui! Nếu quý vị muốn được an vui, vậy thì quý vị hãy cùng chúng tôi học Phật. Cho nên có “diễn” mới có “thuyết”, không những tự lợi, mà tự lợi nhất định sẽ lợi tha; đây chính là nguyện tâm của Thế Tôn đối với tứ chúng đệ tử chúng ta, là tâm nguyện của Ngài. Chúng ta có thể làm như vậy, làm viên mãn nguyện vọng của chư Phật, đây chính là hiếu thuận Phật Đà, hiếu thuận sư tôn, hiếu thuận cha mẹ, mấy câu nói này vô cùng quan trọng.